

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Additio Ad Qvæstiones Selectas in 1. 2. S. Thom. olim
impressas**

Requesenius, Josephus M.

Romæ, 1675

Sectio V.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38791

rare in bono, quam peccatoribus, ut possint recedere à malo.

SECTIO V.

An Deus ob solum originale potuisset damnare totam naturam denegando omnia auxilia efficacia.

199 **N**on quæro, an ex vi originalis queat integram naturam æternis gehennæ cruciatibus mancipare, quia ex dictis ob solum originale, ne vnum quidem indiuiduum meretur pœnam sensus. illud ergo hic solummodo inquirō, an possit Deus denegare siue omnibus creaturis innocentibus, vel saltem omnibus naturis lapsis, vel etiã vtrisque omnia auxilia efficacia, sine quibus laberentur in peccata actualia, quæ sunt causa saltem proxima damnationis. Affirmat de natura lapsa Henricus cap. 4. §. 10. ver. certum dogma est, his verbis, euaserant omnes homines in Adamo natura filij iræ, subiecti potestati demonis, inimici Dei.

& indigni qualibet gratia, facti obiectum odij diuini, atque vindictæ; Potuisset sūma numinis iustitia, qualibet, vel minima gratia negata in æternum genus humanum originali peccato infectum perpetua damnatione punire. docuit hoc saepe Augustinus &c. & ver. est igitur celebris ait, hoc docuit Augustinus ep. 105. ad Sixtum 106. ad Paulinum 157. ad Optatum, & lib. 2. ad Bonifacium cap. 7.

200. Vnica conclusio. probabilius est non posse Deum de potentia saltem ordinaria in pœnam originalis omnes reprobare, ac neminem saluare, & e contra omnes prædestinare, & neminem reprobare. Ita Suarez lib. 5. de reprob. cap. 2. num. 5. cum S. Thom. 1. par. quæst. 23. art. 3. quamuis Ruiz. disp. 16. de prædest. sect. 4. num. 8. velit de potentia absoluta potuisse Deum, omnes Angelos, & homines reprobare, ex motiuo ostendendi suam iustitiam punitiuam. Probatur ratione, & auctoritate Augustini, summa Dei perfectio vndequaque infinita non satis

exprimitur, ostensione vnius, & non alterius attributi, at si omnes prædestinaret, eluceret misericordia, non iustitia, & contra, si omnes reprobareret, ac puniret, eluceret iustitia, non misericordia, ergo, vt eluceat vtrumque attributum, oportet, vt misericorditer multos prædestinet, ac iuste alios damnet; vt ait Augustinus lib. 21. de Ciuit. cap. 12. *Si omnes remanerent in pœnis iustæ damnationis, in nullo appareret misericors gratia redimentis, rursus, si omnes tenebris transferrentur ad lucem in nullo appareret seueritas ultionis, in qua propterea multo plures, quam in illa sunt, ut sic ostendatur quid omnibus debeatur. vnde ob eandem rationem sequitur. non esse congruum ordini sapientiæ supremæ, vt omnes lapsos repararet, ac perducatur in gloriam, ne solum misericordiæ attributum eluceat, quemadmodum, nec vt omnes puniat, ne solum iustitiæ attributum resplendeat. quare inconsequenter meo iudicio loquitur Ruiz, dum ex vna*

parte disp. 1. de Prædest. ser. 1. num. 8. ait Deum necessitari moraliter ad prædestinandum aliquos vage, ex eo præcise vt patefiat eius misericordia, ex altera vero disp. 7. de vol. Dei sect. 4. circa medium, & disp. 9. sect. 3. num. 1. & 5. Deum potuisse iure dominij omnes naturas lapsas damnare, inconsequenter inquam, dum ex damnatione totius naturæ lapsæ idem sequeretur inconueniens de insufficienti manifestatione eiusdem diuinæ misericordiæ. cæterum puto magis operaturum Deum iuxta inclinationem suæ bonitatis si omnes prædestinaret, quam si omnes damnaret, eo quia in primo casu reluceret misericordia, & simul assecutio finis intenti à creaturis, ad cuius assecutionem sunt ordinatæ, secus verò in secundo casu, in quo relucet iustitiæ haberet adnexam separationem, ac disunctionem creaturarum à fine sibi connaturali, ad quem fuerant ordinatæ.

201 Dices primo; satis ostenditur attributum iustitiæ punitiæ, si
om-

omnes prædestinentur, & simul puniantur in hac vita. Sed non recte, quia manifestatio huius attributi ostendi debet per æternitatem supplicij, sicuti ostenditur remuneratio per æternitatem præmiij. & retorqueo argumentum, non satis ostenditur perfectio misericordiæ, si omnes reprobet, & simul conferat in hac vita aliquod bonum temporale, ergo nec per solas pœnalitates temporaneas sufficienter relucet perfectio iustitiæ.

202 Dices 2. supremum, ac perfectissimum Dei dominium in res creatas dat illi hoc ius, ut non solum iuste, sed etiam congrue damnet omnes, si velit. Respondeo hoc ius, seu dominium debere simul componi cum suavi providentia, & reluctantia attributorum, ut eius usus, dicatur bene, ac suaviter directus à dictamine suæ sapientiæ, quæ *attingit à fine usque ad finem fortiter, ac disponit omnia suaviter*; ratio à priori, ut Deus resplendeat secundum omnes sui perfectiones, quarum manifesta-

tionem intendit in operibus ad extra, iuxta illud, *inuisibilia Dei per ea, quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur*, non potest ratione sui dominij, ita operari ad extra, ut resplendeat, ut iustus, & non ut misericors, & minime liberalis in communicando suis creaturis, tam esse, quam actualem felicitatem, aliter videretur minus propensus ad communicandam suam felicitatem, magis vero ad remouendos homines à felicitate, contra inclinationem suæ bonitatis, quæ plus inclinat, ut creaturæ sibi uniantur, quam ab ea seiungantur? Quare distinguo antecedens, supremum dominium dat ius damnandi omnes præscindendo ab æqua ostensione omnium attributorum, transeat: dat ius attenda inclinatione manifestandi sua attributa, nego. vide quæ dixi disp. 40. sect. 4, à num. 43.

203 Instas ratio mox allata, probat, quod plures deberent prædestinari, quam reprobari, quamuis oppositum doceant Patres, & Scriptu-

pturæ. Nego illationem, quia ex vna parte hæc instantia infert tantummodo, plus relucere iustitiam, quam misericordiam, cuius diuersitatis relucencia maior, vel minor pendet ex occultis finibus Dei, quos scrutari creatura non valet, iuxta illud Pauli, *Inscrutabilia sunt iudicia Dei, & inuestigabiles viæ eius*, quo pacto, inquit passim Augustinus, præsertim lib. de bono perseuer. non esse à nobis indagandam rationem, cur ex hominum, & Angelorum massa hos potius, quam alios prædestinauerit, ex altera vero, nostra ratio fundamentalis manet inconcussa, scilicet quod sine hac diuersa attributorum relucencia non stat finis primarius, qui est omnium attributorum manifestatio, præscindendo ab eo, quod æqualiter, vel inæqualiter manifestentur. Adde summe manifestatam fuisse misericordiam per hoc, quod Pater dederit filium in redemptionem hominum, eumque vniuerit naturæ humanæ, vt homo esset Deus, ac per hominem Deum redi-

meretur. cæterum rationem maioris numeri reprobatorum dedit Augustinus loco cit. de Ciuit. lib. 21. cap. 12. vt scilicet cognoscant omnes, quid erat debitum massæ illi damnatæ & epist. 157. ad Optatum hoc idem inculcat his verbis, *vt intelligant, qui ex ipsa damnatione redimuntur, hoc fuisse debitum massæ illi vniverse, quod tam magnæ parti eius redditum cernerent.*

204 Dices tertio Deus de omnibus videt, quod in aliquibus circumstantijs sint bene, vel male operaturi, ergo potest pro sua libertate conferre omnibus, ea media, quæ præuidet pure sufficientia, seu inefficacia, vel ea, quæ videt efficacia, ac proinde omnes damnare, vel prædestinare. Retorqueo argumentum, posito decreto de dando redemptore, quamuis præuideat Deus hanc duplicem sortem auxiliorum efficacium, & inefficacium, nequit prudenter intendere redemptionem, ac omnibus denegare media, quibus efficaciter disponantur ad consequendum fructum
re-

redemptionis, ergo nec potest intendere salutem omnium, ni præstet alicui auxilium, quo efficaciter salutem consequatur. antecedens docetur à Patribus, & Scholasticis, qui contrarium, vt impossibile saltē moraliter reijciunt; & Urget paritas de republica Angelorum, ex quorum singulis ordinibus aliquos prædestinauit, aliquos vero damnauit; Quod si dicas, Deus de facto damnauit omnes, qui semel peccauerunt actualiter, ergo etiam damnare potuit omnes, qui contraxerunt peccatum originale. Aio Deum non damnasse Angelos reprobos præcisè ab ætate actuali, sed ob perseuerantiam in peccato commisso, siquidem dedit eis moram, in qua poterant resipiscere, & saluari; ac proinde si sistamus in hac paritate, dandum est posteris aliquod tempus, & aliqua auxilia, quibus possint conuer-
ti. nego igitur consequentiam, quia pertinet ad prouidentiam diuini gubernatoris producentis, ac ordinantis creaturas in suum finem,

vt sicut ex sua bonitate communica-
uit esse, ita & felicitatem, ad quam
eas ordinauit, ne videatur easdem
produxisse potius ad priuationem,
quam assecutionem sui finis, & potius
ad torturam, quam ad beatitudinem;
seu potius voluisse omnes suos subdi-
tos rebelles quam obedientes, vt so-
lummodo appareat summa iustitię se-
ueritas sine vlllo effectu misericordię,
quod indignum puto de supremo do-
mino, cuius essentia, ac natura dicitur
bonitas in scriptura, non vero seueri-
tas, ob idque sæpius introducitur, ac
laudatur, vt pater amans filios, quam
vt iudex puniens delinquentes.

205 Dices 4. satis ostenditur mi-
sericordia diuina, & finis redem-
ptionis si saluet solos pueros in statu
innocentię, vel pueros lapsos in sta-
tu naturę lapsę, ex vi baptismatis,
quin teneatur saluare adultos. nego
assumptum, est enim contra digni-
tatem redemptoris, si nullum actua-
le ex vi redemptionis condonetur, &
quod nullus adultorum experiatur
sue redemptionis effectum.

Di-

206 Dices 5. Augustinus oppositum docet pluribus in locis in enchirid. cap. 27. his verbis, si in melius hominum reformationem nullam prorsus esse voluisset, sicut impiorum nulla est Angelorum, non immerito fieret, & cap. 99. uniuersum genus humanum, tam iusto iudicio diuino in apostatica radice damnatum, ut etiamsi nullus inde liberaretur, nemo recte posset Dei vituperare iustitiam, & qui liberantur, sic oportuisse liberari, ut ex pluribus non liberatis, atque in damnatione iustissime derelictis, ostenderetur, quid meruisset uniuersa cōspersio, et quo etiam istos debitum iudiciū Dei duceret, nisi eius indebita misericordia subueniret. Respondeo Augustinum mihi, non Aduersario fauere, nam distinguens titulum iustitiæ à titulo misericordiæ ait expresse attento iure, solius iustitiæ, ac dominij posse omnes creaturas reprobare, ita ut si hoc faceret, non posset redargui, ut iniustus, ut habet locis cit. & de dono perseu. cap. 8. his verbis; de tam debita perditione, si neminem inde liberaret, non
 es-

esset iniustus, ex uno quippe omnes in
condemnationem, non iniustitia, iu-
dicati sunt filij iræ, sed iustitia, contra
vero non posse attento iure miseri-
cordiæ, & omnium attributorum; ;
quia licet appareret iustus, non ta-
men misericors, & suavis providen-
tiæ Auctor, cum tamen dicat Psal-
mista Deus *iustus, & misericors*, qua
distinctione defendit aperte meam
sententiam, in qua sustineo ex vi
solius dominij, & iustitiæ punitivæ
habere potentiam reprobandi totam
vniuersitatem creaturarum, non ta-
men ex vi misericordiæ. Et vrgeo
ad hominem licet Deus sit supremus
Dominus omnium rerum creatu-
rum, non potest damnare innocen-
tem poenis æternis, ergo nec exclu-
dere omnes à prædestinatione, tam
ex massa innocentium, quam pecca-
torum, denegando illis auxilia effi-
cacia, vt perseuerent in innocentia,
his vero ne respiscant, vt ostendat,
quam bene inter se cohereant iusti-
tia, & misericordia, in liberatione
multorum, ac in multorum perdi-
tio.

tionem. antecedens probavi lib. 4. de iustific. disp. 40. sect. 4. auctoritate Scripturæ, ac Patrum, & Augustini, qui epist. 157. ad Optatum sic loquitur, merito videretur iniustum, quod sunt vasa iræ in perditionem, si non esset ipsa uniuersa ex Adam massa damnata; quod ergo sunt inde nascendo vasa iræ, pertinet ad debitam penam. Tandem aio non posse doctrinam Augustini admitti in hac rerum serie, in qua decretus est Christus tamquam redemptor, ne dicatur venisse ad redimendum, ac neminem redemisse, quod esset contra dignitatem redemptionis.

SECTIO VI.

An concupiscentia de se sit bonum naturale hominis; an verò aliquod malum, seu defectus ortus ex peccato originali.

207 **H**enricus de Noris acriter defendit tamquam dogma Augustinianum, quod concupiscentia sit per se mala, ac vitium humana-